

Juni 2023

DLFF is in transitie en groeit!

Na mijn overpeinzingen in 2022, waarin ik zag dat DLFF 'puberschoenen' droeg die niet meer pasten, zijn we het proces van Shifting the Power in gegaan!

Friendship Foundation en DLFF zullen zich losweken van elkaar. We beginnen met het opbouwen van een lokaal managementteam. Leon, die eerst nog als consultant meewerkte, klimt met Kirsten in de 'Two-People's-Chair'. Wij bespreken alles samen, waarbij Leon kijkt naar de uitvoerbaarheid, passend binnen de cultuur en mogelijkheden van het land en het dan uitvoert met zijn team. Ik zal meer degene zijn die de visie, missie en doelstelling van DLFF in de gaten blijft houden.

Leon en ik schroeven aan de fundamenten van DLFF management: alles schuift en wiebelt in de organisatie. Dat is ook wel logisch, al bijna 15 jaar werken we op een bepaalde manier en heeft iedereen zijn rol daar in gevonden. Transition hurts, is een vaak voorbijkomend zinnetje! Het mag schuren en ook echt wel een beetje pijn doen, zolang we maar vooruit gaan! En we gaan als een raket!

Inmiddels is Mihiri aangeschoven in het management team. Zij is nu de Admin&Finance Executive. Leon zet een volledig nieuw administratieprogramma op en samen zetten ze het in gang. Nu ligt de Sri Lankaanse administratie niet meer in Nederland, maar blijft die in Sri Lanka. De accountant schakelt met Mihiri en Leon overhandigt het aan het NGO-Secretariat. Friendship Foundation is nog altijd eindverantwoordelijke, omdat DLFF geregistreerd staat als INGO in Sri Lanka. Alle cijfers en papieren gaan dus nog steeds door de handen van het bestuur in Nederland!

Het managementteam: Ranjani (Educatie), Nanthakumar (Werk&Inkomen) en Mihiri (Admin&Finance) geven hun presentatie aan Leon en mij. Er wordt aandacht besteed aan de mid-term evaluatie, en ook output en outcome komen voorbij. Leuk om te zien dat we het tijdens een voorgaande reis over impactmeten hebben gehad.

Ranjani toont de activiteiten op haar school aan me: de wijze waarop het gezin er bij betrokken wordt, de individuele leerlijnen voor elk kind, de doorgaande leerlijn van het curriculum voor kinderen van 5 tot 25 jaar oud en de wijze waarop wordt gewerkt aan participatie en inclusie binnen de gemeenschap. Met Leon heb ik daarna over het opschalen van het onderwijsproject. Zoveel kinderen op de wachtlijst. Maar ook, het project wordt steeds kostbaarder. En is 'een eiland op een eiland'. We besluiten om te kijken hoe we hier mee aan de slag kunnen, zodat er meer kinderen met een beperking passend inclusief onderwijs kunnen krijgen! Vooruitlopend hierop wordt het team gevraagd om het curriculum vast te leggen, zodat we over een methode kunnen spreken.

Nanthakumar heeft aan zijn project een nieuwe loot toegevoegd: Family Business Project. Jongeren uit ons praktijkonderwijs stromen door, samen met een familielid, naar het Werk&Inkomen project. Zo kunnen onze studenten hun eigen bedrijfje aan huis starten.

Het is geweldig om te zien hoe alles groeit en bloeit in Sri Lanka! Ik geniet van de hele Shifting the Power! Niet makkelijk... maar zó boeiend!

Ik zit dagen op kantoor, lekker in de airconditioning, en dat betekent ook dat ik niet echt meer het contact met de mensen op de projecten heb: de kinderen van de school en de bewoners van het Gehandicaptentehuis, Bejaardentehuis. De deelnemers aan Werk&Inkomen ken ik helemaal niet. Het is even wennen... mijn nieuwe rol. Maar het voelt ook goed, dat ik op managementniveau op de hoogte wordt gehouden van de uitvoering op de projecten. Waarom zou ik zo nodig me met die uitvoering moeten bemoeien? Ik spreek de taal niet, ken de cultuur onvoldoende, kijk door mijn westerse bril... Het is goed zo en ik kom wel op de projecten, als bezoeker, observant.

Ampara is een heerlijk stadje, ter grootte van Houten, waar ik woon, zo'n 50.000 inwoners. Het grappige is, Ampara ligt net als Houten aan de A27 ;-). En eigenlijk is Ampara ook een soort van Vinex locatie in het oosten van Sri Lanka, net als Houten een Vinex locatie in het midden van Nederland is. Wat begon als een jagersnederzetting, groeide uit tot een dorpje voor de arbeiders die het Waterreservoir bouwden. Later werd het de hoofdstad van Ampara District.

Ik voel met thuis in Ampara. Ik fiets er vrolijk rond (aan 'de verkeerde kant van de weg', wat bij oversteken, bochten en rotondes erg veel concentratie vergt!) en meer mensen kennen mij, dan dat ik mensen ken. Ik ben namelijk de enig overgebleven 'sudu', blanke, na de invasie van expats en INGO-medewerkers, die na de Tsunami (2005) meehielpen aan de wederopbouw.

Ik sliep eigenlijk altijd in een dokterskamer in het ziekenhuis. Zodoende leerde ik veel dokters kennen.

Inmiddels ben ik verkast naar een hotel, iets luxer, met warm water en een echt matras!

In de weekenden ga ik nog steeds naar Arugam Bay, een surfspot zo'n 60 km verderop. Was dit eerst een soort van verlate hippie-enclave, nu wordt het steeds populairder en zijn er strandfeesten, cappuccino's en zo af en toe een vergrijp van de lokale bevolking (door alle luxe die het dorpje overspoelt en de half blote westerse backpackers). Ik heb een rustig hotelletje, waar ik alle indrukken van de werkweek op me in laat werken. Waar ik even net als de toerist wat bloter kan rondlopen en waar ik geniet van die cappuccino!